SHAKESPEARE, PE WEMBLEY

Fiii Albionului au toate motivele să jubileze: în sfîrșit, fotbalul englez redobîndește supremația (deocamdată, pe cea europeană) și pe planul echipelor de club, după ce acum doi ani Bobby Charlton și colegii săi își adjudecau trofeul suprem, cupa „Jules Rimet", în competiția celor mai bune reprezentative naționale din întreaga lume.

Finala de pe Wembley, urmărită în condiții optime de telespectatorii români, suscită încă interesul specialiștilor, prezenți „de visu" sau de la distanță în celebra arenă. A fost realmente un meci de super-clasă, una dintre acele dispute menite să reabiliteze, în ochii marelui public, sportul cu balonul rotund. Dar nu despre dramatica întîlnire voiam să vorbesc, cu atît mai mult cu cît ea a intrat, la ora de față, în analele U.E.F.A.

Dacă inventatorii fotbalului modern se pot felicita pentru „eventul" realizat (să nu uităm că în precedenta ediție a C.C.E. titlul a revenit tot unui „11" din insulele britanice, Celtic Glasgow) — dacă, din punct de vedere moral, izbînda lui Manchester United poate fi considerată drept o tardivă compensație pentru dispariția grandioasei formații din deceniul trecut, în catastrofa aeriană de la München — nu-i mai puțin adevărat că anumite detalii vin să umbrească, după părerea mea, succesul elevilor lui Matt Busby.

E foarte greu de înțeles, de exemplu, de ce se programează o confruntare decisivă, de această anvergură, pe terenul unora dintre protagoniste? Ce considerente speciale determină o asemenea opțiune, care acordă gazdelor, cum lesne se înțelege, minimum două șanse din trei? Orice spectator cu bun simț se va întreba, în continuare, de ce se tolerează prezența pe teren, în patria fair-playului, a unui infracționist înrăit, faimosul Mr. Stiles, această copie a delincventului miniatural, întruchipat cîndva cu brio, pe ecran, de James Cagney? Fotbalist pe cît de mediocru, pe atît de turbulent, Stiles reprezintă un pericol perpetuu pentru integritatea corporală a adversarilor, o sămînță de scandal cu neputință de domesticit. Mi se pare absolut straniu că „pompierul din Siracuza", onorabilul arbitru Lo Bello, n-a găsit de cuviință să-i adreseze măcar un avertisment serios pentru tenacitatea cu care a urmărit, timp de 120 minute, gleznele de aur ale lui Eusebio și Torres...

În fine, dincolo de rezervele și nedumeririle de acest ordin (mai există și altele, veți vedea!) fapt este că soccerul britanic își recapătă, cum ziceam, a doua cunună de lauri, pregătindu-se, totodată, foarte intens pentru campania de vară, din Italia. Va fi interesant de constatat dacă acolo, în absența... melodioasei galerii londoneze — și, cine știe, poate și a altor condiții propice — urmașii lui sir Stanley Matthews vor reedita performanțele din C.M. și C.C.E. Pînă atunci, observatorii precauți, printre care îmi permit să mă număr, își vor reaminti cu un surîs filozofic cuvintele eroului shakespearian, tatăl gloriosului rege Henric V, pe care l-ați văzut nu de mult în filmul „Falstaff":

„O, fiul meu — șoptește monarhul muribund — nu mă întreba prin ce mijloace am dobîndit această coroană... Ar fi prea multe de spus! Acum, însă, ea trece în mîinile tale: străduiește-te s-o păstrezi cu cinste!"

Dan DEȘLIU

Spectaculoasele sărituri cu parașuta atrag de fiecare dată un număr mare de spectatori. In imagine, un salt pe... litoral

Foto: ST. CIOTLOȘ

Aviația sportivă, mai aproape de marele public

În ultimii ani, s-a încetățenit la noi, ideea că aviația sportivă ar fi unul dintre acele sporturi care se practică departe de marele public, în condiții în care spectatorii nu-l pot viziona fără mari eforturi de deplasare. Arena aeromodelismului și parașutismului, a zborului (cu sau fără motor) este aerodromul și văzduhul de deasupra cîmpurilor arse de soare, la cinci, șapte sau cincisprezece kilometri de orașe. Și atunci?

Fără îndoială că există unele discipline sportive ai căror practicanți nu se pot bucura de încurajările tribunelor ridicate în picioare, în care nici măcar partenerii de echipă nu sînt aproape și nu se văd între ei. Să ne imaginăm, de pildă, radioamatorul care din mica încăpere a stației individuale lansează, nevăzut de nimeni, în eter, prin fascicolul undelor electromagnetice, apelul său peste paralelele și meridianele globului. Sau, să ne gîndim la navigatorii solitari, ca sir **Chichester** sau ziaristul polonez **Teliga**, care, plecați pe mări și oceane, mai păstrează doar prin radio legătura cu lumea uscatului. Ori poate încercăm să trăim emoția pe care a încercat-o alpinistul **Walter Bonatti** punînd piciorul pe vîrful Cervin din Matterhorn. Am văzut, filmate pentru micul ecran, cîteva secvențe din ultimitoarea sa ascensiune, dar pelicula este prea săracă ca să poată reda această epopee. În asemenea sporturi nu există spectatori. Dar, aviația care a înflăcărat de-a lungul anilor imaginația atîtor tineri și a adus sportului „performanțe de aur", poate și trebuie apropiată mai mult de marele public.

Sîntem obișnuiți ca o dată pe an, de Ziua Aviației, să asistăm la un miting la Băneasa. Și-atunci urmărim, cu respirația oprită de emoție, zborul de bolid al avioanelor în picaj, valsul fantastic al planoarelor, curajul și măiestria parașutiștilor. Este mult prea puțin față de tradițiile aviației noastre, de activitatea ce se desfășoară în aerocluburi. În numeroase țări, sporturile aviatice sînt foarte populare pentru că ele au fost înregimentate în marea familie a disciplinelor de stadion.

Am asistat anul trecut, pe un stadion din Praga, la un spectacol sportiv în care, printre numerele programului, au fost cuprinse și demonstrații de aeromodelism. Zborul aeromodelelor captive și mai ales lansările unor „baterii" de microrachete, care țîșneau în văzduh ca niște săgeți, coborînd apoi, inofensive, sub cupolele parașutelor, au constituit adevărate revelații.

În ce privește parașutismul, în S.U.A., U.R.S.S., Franța și în alte țări, demonstrațiile pe stadioane sînt evenimente tot atît de dese ca și etapele fotbalului nostru. Datorită perfecționării parașutelor și a bunei pregătiri a sportivilor, lansările în asemenea cazuri se execută în condiții de securitate deplină. Mai mult chiar, unele concursuri internaționale de parașutism se organizează pe stadioane. Vom aminti numai importanta competiție **„Cupa prieteniei"**, organizată pe stadionul Skoplje (R. S. F. Iugoslavia) în anul 1965, la care sportivii români au cucerit două medalii de aur, una de argint și două de bronz. De-a lungul celor cîteva zile de concurs nici un singur parașutist nu a aterizat în afara gazonului.

Pentru a demonstra că sportul cu parașuta nu este mai prejos decît disciplinele „Olimpiadei albe", parașutiștii francezi au executat, cu mult succes, un spectaculos program de lansări pe Chamrousse, între probele de schi, omagiind parcă victoriile lui Killy.

Cititorii mai vîrstnici își amintesc, desigur, de numeroasele manifestații aviatice organizate la noi, înainte de război, pe cîmpurile din jurul Bucureștiului, de neuitatele exhibiții ale formației de avioane „Dracii roșii" sau de lansările cu parașuta ale **Smarandei Brăiescu**, de amuzantele evoluții ale escadrilelor de aeromodele. La nivelul tehnicii de astăzi asemenea spectacole ar putea fi organizate, cu mult succes și în deplină securitate, pe orice stadion. O demonstrație de aero sau rachetomodelism, o lansare de parașutiști în grup, în tentative de recorduri, sau evoluția unei escadrile acrobatice, ar completa în modul cel mai fericit spectacolele fotbalistice, atît de anoste în ultima vreme. Maestrul emerit al sportului **Mircea Finescu** a demonstrat, încă în 1953, că se poate executa, deasupra unui stadion, chiar acrobație cu planorul. După un program foarte reușit deasupra stadionului Republicii, el a aterizat pe teren, dînd multor spectatori prilejul să vadă, pentru prima dată de aproape, un aparat de zburat fără motor.

Cine trebuie să aibă inițiativa în această acțiune? Fără îndoială că Federația Aeronautică Română. Dar în spatele unor decizii și litere de regulament învechite, se manifestă din partea forurilor noastre aviatice, un vădit spirit conservator, o teamă de complicații, o comoditate pe care noi, iubitorii sporturilor aviatice, o dorim înlăturată.

Aviația românească trebuie să-și recapete popularitatea de care s-a bucurat altădată. Apropierea ei de stadioane este, fără îndoială, o largă cale spre inima publicului.

Viorel TONCEANU

22 DE BOXERI ÎN LUPTĂ PENTRU 11 TITLURI

MEȘTERI ȘI UCENICI

Întrebări comune: în fosta dv. categorie cine v-a plăcut cel mai mult, de cine vă amintește, ce i-ați recomanda dacă ați sta în colțul său și pe cine considerați favoritul finalei? Răspund patru glorii ale boxului românesc, în ordinea categoriilor:

Mircea DOBRESCU (mușcă): „Mi-au plăcut: Molnar, tînăr, plin de curaj și animat de multă voință; Gruiescu, cu boxul său complet, un adevărat stilist; și **Ciucă**, tipul pugilistului experimentat, care-mi amintește de Titi Dumitrescu și pe care-l consider favoritul finalei. L-aș sfătui să fie atent la contraatac, la loviturile pe plecare și să fie mai prudent la primirea loviturilor".

Gheorghe FIAT (semiușoară): „Cel mai mult mi-au plăcut Goanță și **Cutov** care rămîne favoritul meu. Un tînăr de reală perspectivă, pregătit multilateral și cu o inimă de mare boxer. Dîrzenia și puterea lui de luptă mă duc cu gîndul la Linca. Dacă m-ar întreba, i-aș spune să fie mai atent la apărare".

Nicolae LINCA (semimijlocie): „Deși a ieșit din cursă, mie mi-a plăcut mult Popa, un boxer combativ, chiar agresiv, cu lovituri iuți și cu mult nerv. El îmi amintește de Tiță, dar ar trebui să lovească mai des cu stînga de jos la ficat, dublînd cu dreapta la cap. Favoritul categoriei este în mod normal **Silberman**".

Dumitru CIOBOTARU (grea): „Îmi place **Alexe**, un boxer tînăr, bine dotat, de perspectivă, foarte ordonat în mișcări, care se deplasează ușor, gîndește în ring, își coordonează loviturile, are o frecvență remarcabilă — arme cu care a putut depăși experiența lui Mariuțan. Îl consider firește favorit, sfătuindu-l în același timp să fie atent la blocaj și să-și perfecționeze loviturile cu mîna dreaptă. Din fericire, el nu-mi amintește de nimeni, el seamănă cu sine însuși, ceea ce se întîmplă rar".

COMO: cea mai edificatoare comportare la „Floreta de argint"

Deci, la Como, floretistele din lotul nostru olimpic au confirmat. A fost cea mai concludentă participare a trăgătoarelor noastre fruntașe la „Floreta de argint", din cele 11 ediții la care s-au prezentat.

Florestistele României au făcut dovada unui plus de maturitate (lucru relevat încă de acum trei luni, în „C.C.E.") și chiar de omogenitate: după Como, echipa țării noastre a susținut un „amical" în 5, la Milano, cu națională Italiei, pe care l-a cîștigat la un scor categoric, 18—7...

Se vede limpede că **Olga Orban-Szabo** se apropie de forma ei cea mai bună (Buenos Aires, 1962); că **Ileana Drîmbă** rămîne aceeași scrimeră tenace (foarte puțin a lipsit ca la Como să o întreacă pe Novikova, în care caz ea ar fi ocupat locul 3 în finală, iar floretista sovietică ar fi ajuns în baraj pentru primul loc cu Olga Orban-Szabo...); că **Ecaterina Iencic** și **Ana Ene** completează fericit prezumptivul „4" olimpic; că **Marina Stanca** reface vertiginos terenul pierdut în iarnă, în urma accidentului pe care l-a suferit. Chiar și **Maria Vicol** (printr-un efort mai susținut, de sporire a rezistenței fizice) și **Suzana Ardeleanu** (dacă își va învinge timiditatea) au toate șansele să rămînă titulare ale lotului, ușurînd în acest fel munca antrenorilor.

S-a făcut, după Como, un calcul foarte interesant: cu locurile obținute în turneul individual (2, 5, 7—8 și 9—12), la Ciudad de Mexico România ar avea perspectiva de a obține o medalie...

Să urmărim, în continuare, confruntările sportive ale floretistelor din lot, cele de la sfrîșitul acestei săptămîni în compania trăgătoarelor Poloniei precum și întrecerile pentru „Cupa Leon Jeanty", alte teste edificatoare pentru olimpicele noastre.

SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

ESTE CAZUL SĂ INTRĂM ÎN PANICĂ?...

Campioana mondială la floretă — echipa masculină a României — a pierdut la București! Iată ce au reținut cei mai mulți dintre spectatori, după concursul triunghiular desfășurat în sala Progresul din Capitală. A fost de ajuns un eșec în fața echipei olimpice a Poloniei, după seria de victorii realizate de floretiștii noștri de la începutul anului și pînă acum, ca să se ivească întrebarea: ce se întîmplă cu echipa olimpică a României?

S-o spunem fără ocol: lotul nostru masculin de floretă nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor. S-a văzut limpede, încă din turneul individual că, exceptîndu-i pe Mureșan și Țiu, ceilalți trăgători nu dau tot ceea ce pot, că Drîmbă evoluează modest (abia locul 7 într-o finală de 8), că Falb se oprește în semifinale, că Haukler și Ardeleanu ies de pe planșă undeva în tururile preliminare.

Iată de ce am avut rețineri la turneul pe echipe. Meciul cu Japonia se anunța foarte dificil, nu atît din cauza valorii în continuă creștere a floretiștilor niponi, cît mai ales datorită inconstanței reprezentanților noștri. S-au verificat cu acest prilej constatările de la individuale, cînd doar Țiu și Mureșan au dat satisfacție. Țiu a făcut toate eforturile pentru a cîștiga cele patru asalturi, în timp ce Mureșan a realizat și el victorii în momentele-cheie ale meciului. Drîmbă, în schimb, a abuzat de artificii, în loc să acționeze cît mai simplu și mai eficace. Iar Falb a aplicat, spre surprinderea generală, o tactică defensivă, contraindicată, lăsînd adversarilor inițiativa. Cînd a căutat să redevină trăgătorul ofensiv pe care-l cunoaștem, Falb a obținut de fiecare dată cîștig de cauză. Echipa României a realizat o victorie în fața formației Japoniei, dar 4-ul nostru a fost departe de a arăta virtuțile unei campioane mondiale. Existau reale temeri că meciul cu Polonia va fi și mai dificil. Și temerile s-au adeverit. N-am putut evita o înfrîngere destul de categorică și, ce-i mai trist, fără drept de apel...

Echipa de floretă a Poloniei ne-a fost întotdeauna un adversar incomod. Totuși, o echipă care cucerește și deține titlul mondial trebuie să știe cum să abordeze partida cu un asemenea adversar, cu individualități recunoscute ca foarte valoroase. Reproșăm conducerii tehnice a echipei faptul că n-a privit cu suficientă atenție meciul cu Polonia, chiar dacă a fost vorba doar de o întrecere amicală. Este foarte bună remarca care s-a făcut, și anume că echipa României s-a prezentat departe de valoarea celei care a evoluat la Montreal. Acolo, în Canada, patru sportivi au luptat pînă la limita puterilor pentru victoria culorilor țării. Acum, exact aceeași echipă a manifestat scăderi care au făcut-o de nerecunoscut.

Nu este, totuși, cazul să intrăm în panică. N-ar servi la nimic. Trebuie, însă, să ne pregătim mai atent, tactic mai ales, și în funcție de adversar. Nu este îngăduit să se mai greșească, să se considere că în virtutea succesului de la „mondiale" echipa de floretă este acum invincibilă. Există pe glob, la ora actuală,

Studiu prelungit înaintea tușei decisive...

Foto: AUREL NEAGU

cinci-șase echipe (U.R.S.S., Polonia, Ungaria, Japonia, Franța, R.F. a Germaniei) gata oricînd să ne taloneze în drumul către medaliile olimpice. Deci, atenție!

Vor urma, în iulie, meciurile cu echipa R.F. a Germaniei, programate la București. Apoi, în august, la Budapesta, o ultimă confruntare sportivă, cu alte trei pretendente la un loc pe podiumul olimpic — U.R.S.S., Ungaria și Polonia. Aceste ultime teste, dacă vor fi bine gîndite, vor readuce echipa de floretă masculină a României pe o poziție foarte apropiată de cea de la Montreal, de acum un an. Aici trebuie ajuns. Acest obiectiv trebuie atins. Și credem că un asemenea obiectiv poate fi realizat.

Comentarii de Tiberiu STAMA

AU CUVÎNTUL FINALIȘTII

(Urmare din pag. 1)

prima oară în campionatul de seniori. Desigur, aș vrea să cîștig titlul, dar valoarea campionului european este prea mare pentru a spera așa ceva. Doresc să fac un meci frumos. Campionul? Desigur, Gîju!

CONSTANTIN BUZULIUC (Steaua): M-am întîlnit de 4 ori pînă acum cu Simion și, de fiecare dată l-am învins. Cred că voi cîștiga din nou și voi deveni campion național. Că musceleanul este unul dintre cei mai buni pugiliști ai categoriei, o dovedește prezența sa în aceste finale.

AUREL SIMION (Muscelul): Am venit la București pentru a cîștiga titlul. După cele două victorii obținute în turneul final (asupra lui O. Gorea și Gh. Drugă) sper să realizez eventul. Meciul cu Buzuliuc va fi foarte disputat. Doresc să duc centura de campion la Cîmpulung.

GHEORGHE BĂDOI (Dinamo): Va fi un meci „tare". Voi încerca să-i dejoc planurile, adică pofta de „bătaie" a lui Cuțov. Colegul meu de sală este puternic, are multă vitalitate. Tactica mea nu este secretă. Voi căuta să-l fac să lovească... în gol.

CALISTRAT CUȚOV (Dinamo): Trăiesc momente intense. La 19 ani am posibilitatea să cîștig titlul de campion de seniori. Îl cunosc bine pe Bădoi (de altfel, și el mă cunoaște), și cred că-l pot învinge. Știu însă că Gigi are multă experiență, că și el este un puncher, de aceea voi fi foarte atent la atacurile sale.

GHEORGHE ENE (Dinamo): Va fi o finală grea la categoria... ușoară. Firește, Antoniu are prima șansă. El are de partea sa experiența și forța, dar eu voi încerca să-l contracarez prin vitalitate și dorință de afirmare. Indiferent de rezultat, consider că prezența mea în finală este un succes. Iar la anul, vom vedea...

VASILE ANTONIU (Dinamo): Sînt optimist și sper să trec și de al doilea „stilist" din sala Dinamo. L-am obligat pe Mihăiță Dumitrescu să abandoneze, îl voi învinge și pe Ene, pe care-l consider un boxer cu mari perspective, dar — deocamdată — prea fragil.

VICTOR SILBERMAN (Steaua): Majai este un adversar tenace. Totuși, îl voi învinge prin abandon. Sînt bine pregătit și-l asigur pe antrenorul meu, **Marcu Spakov**, că voi da totul pentru victorie.

ARPAD MAJAI (C.S.M. Cluj): Voi lupta pentru prima oară cu Silberman. Știu că este un pugilist redutabil, că posedă lovituri puternice, dar nici eu nu sînt prea fragil. Astă-seară voi evolua pentru a doua oară într-o finală de campionat național. Mă abțin să dau un pronostic.

ION COVACI (Dinamo): Cred că meciul meu cu „veteranul" Badea va fi mai dificil decît cel de joi seara, cînd l-am învins pe Călin. Și eu și Badea avem forță de lovire și experiență a ringului. Am resurse fizice mai mari decît ale adversarului meu de astă-seară și, ca atare, victoria nu-mi poate scăpa.

VIRGIL BADEA (Metalul): După o întrerupere de cîțiva ani, maestrul **Stoianovici** m-a convins să urc din nou treptele ringului. Nu-mi pare rău, deoarece simt că mai pot realiza performanțe. Celor două k.o.-uri din acest turneu final, sper să le mai adaug încă unul astă-seară.

GHEORGHE CHIVĂR (Steaua): N-am mai boxat cu Năstac. Este un pugilist bine dotat dar deficitar în apărare. Voi cîștiga titlul, pentru că știu cum să stopez atacurile lui Năstac. După ce-mi voi prinde centura de campion, la brîu, voi discuta prietenește cu colegul meu de sală, și-i voi spune unde a greșit.

ALEC NĂSTAC (Steaua): Voi profita de ocazia ce mi se oferă, pentru a cîștiga titlul de campion. Îmi dau seama că Chivăr posedă o bogată experiență competițională, dar să nu surprindă pe nimeni dacă tricoul de campion va fi îmbrăcat de mine.

ION MONEA (Dinamo): Nu-mi place să fac pronosticuri, dar vreau să realizez o performanță neobținută de nici un boxer român: 10 titluri de campion. Astă-seară voi lupta pentru a 9-a centură. Pe metalurgistul Cîmpeanu, adversarul meu de sîmbătă, îl consider la fel de redutabil ca și colegul meu de club, Marin Constantinescu.

PETRE CÎMPEANU (Metalul Buc.): Prevăd o luptă deschisă pentru titlul de campion la semigrea. Mă acomodez cu stilul lui Monea, în compania căruia am realizat, de cîteva ori, meciuri strînse. Doresc ca de data aceasta diferența de puncte, pe buletinele de arbitraj, să fie în favoarea mea. De aceea, voi încerca totul pentru a aduce clubului Metalul un titlu de campion.

ION ALEXE (Dinamo): Regret sincer că nu voi boxa în finală, cu colegul meu de sală, Vasile Mariuțan, care, după părerea mea, n-a pierdut partida cu Iancu. Am fi avut posibilitatea să reeditîm meciul de anul trecut. Vasile s-a pregătit special pentru partida cu mine. Eu, de asemenea. Arbitrii nu ne-au dat însă această posibilitate. În sfîrșit, sper să-mi păstrez titlul de campion.

ANGHEL IANCU (Muscelul): Aștept cu încredere finala, fără a-l desconsidera pe campionul Alexe. Voi face un meci mai bun decît în fața lui „nea Vasile", cu care nu m-am acomodat. Aș fi fericit dacă aș duce titlul de campion în orășelul meu. Ar fi o răsplată pentru munca neobosită a maestrului **Panaitescu**, care mi-a redat încrederea în forțele mele, trecîndu-mă la categoria maximă. La semigrea n-am boxat niciodată la valoarea mea, deoarece trebuia să slăbesc 6—7 kilograme.

★

Prin urmare, optimism pe toată linia. Celor 22 de combatanți le dorim succes deplin în lupta dură din „careul magic", sperînd că ei vor oferi un spectacol demn de finala campionatului național.

CAMPIONATUL ÎN CIFRE...

● La turneul final disputat de-a lungul acestei săptămîni, au urcat scările ringului 48 de pugiliști din Capitală și 39 din provincie. În ultimul „act" al întrecerilor vor evolua 18 boxeri din Capitală și 4 din alte orașe din țară.

● Cinci campioni republicani lipsesc de la finalele din seara aceasta. Este vorba despre **Aurel Mihai** (eliminat în semifinale de dinamovistul **Petre Ganea**), **Constantin Stanef** (operat la umărul drept), **Mihai Goanță** (învins de **Calistrat Cuțov** în semifinale), **Constantin Ghiță** (întrecut de clujeanul **Arpad Majai**) și **Mihai Dumitrescu** (eliminat de către colegul său de club, **Vasile Antoniu**).

● Antrenorii de la **Steaua** prezintă 8 finaliști: **V. Drăgan, C. Ciucă, C. Gruiescu, N. Gîju, C. Buzuliuc, V. Silberman, Gh. Chivăr** și **Al. Năstac**; **Dinamo** — tot 8 sportivi: **P. Ganea, Gh. Bădoi, C. Cuțov, Gh. Ene, V. Antoniu, I. Covaci, I. Monea, I. Alexe**. Boxul din Cîmpulung Muscel va fi reprezentat de **A. Simion** și **A. Iancu**, Clujul de **A. Majai** și Reșița de către tînărul **Gh. Pușcaș**.

● Pînă la finale au fost dictate 27 de decizii în unanimitate (5—0), 10 cu 4—1 și 8 cu 3—2. Au fost înregistrate 10 abandonuri, 2 k.o-uri, 2 descalificări și 7 neprezentări.

● La cele patru reuniuni disputate pînă acum, au asistat aproximativ 20 000 de spectatori. Printre aceștia și mulți elevi care, după cum se știe, au avut intrare gratuită.

● Arbitrul orădean **Petre Mihelfi** se numără printre oficialii care au fost cei mai solicitați la finalele campionatelor naționale. **Mihelfi** deține o performanță de invidiat: 16 participări la întrecerile pentru desemnarea titlurilor.

● Alături de cei trei arbitri străini chemați la finale (**Zibalov** — U.R.S.S., **Sikorski** — Polonia, **Grosso** — Italia), vineri seara a sosit în capitală încă unul. Este vorba de spaniolul **Rial**.

DE LA CLUJ PÎN-LA CONSTANȚA, DIN ORADEA LA GALAȚI, CE UȘOR PARCURG DISTANȚA MOTORETELE „CARPAȚI"!

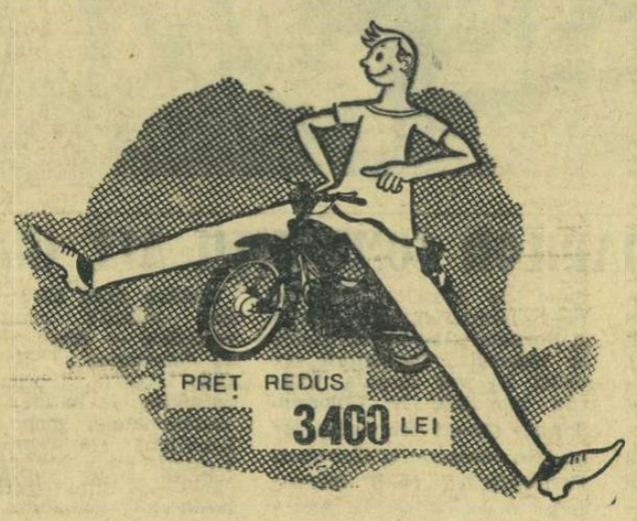

- viteză de regim: 40 km pe oră;
- viteză maximă: 55 km pe oră;
- consumă benzină: cca 2 litri la 100 km;
- costul transportului a două persoane (145 kg) pe o distanță de 10 km inclusiv uzura pieselor este de cca 0,45 lei;
- SE VINDE ȘI CU PLATA ÎN RATE.